

DRIFT

Al meer dan een half jaar stellen we het uit, onze laatste etappe. We zijn de finish tot op vijftig kilometer genaderd, maar het lijkt wel alsof we het verlossende einde maar niet mogen halen. Corona beheerst de wereld. Ergens eind augustus, bereikt ons een vaag bericht dat ons doet geloven dat we welkom zijn in Denemarken, mits we er voor minimaal zes dagen blijven. Alsof er al niet genoeg onzinnigs is rond deze aandoening. Wij hebben een verblijf van vier dagen gepland. Opgewekt gaan we die kant op. We zullen zien.

Aan de Duits-Deense grens worden we staande gehouden. Een vriendelijke grensbewaker van het vrouwelijk geslacht vraagt om onze paspoorten. Ze beziet ons nauwkeurig, wat een zekere zenuwachtigheid veroorzaakt. We worden goed gekeurd en kunnen verder. Geen stempels, geen formulieren.

Ons onderkomen blijkt een wat vervallen, Oost-Europees aandoende, boerenschuur te zijn, met plek voor wel twintig personen. Prachtig gelegen in de oeverlanden van de Varde Å. We zijn de enige gasten. De verhuurder komt een praatje maken en verwent ons met twee familiezakken chips en twee flessen mierzoete rosé. In de avond doen we kampvuur en drinken bier in volkomen stilte. Geen wind, geen autolawaai. Niets.

Het Kyst til kyst pad, een wandelroute van Oost- naar Noordzee, loopt direct langs ons verblijf. Dat wordt voorlopig onze leidraad. Het pad voert over hogere gronden, maar dat willen we helemaal niet. Tevergeefs zoeken we naar een dijk. Het is zonneklaar, we zijn aan het eind van de Waddenzee. Het land is hoog en veilig. Men doet hier niet meer aan dijken. Toch willen we naar de kust, naar de plek waar zee en land elkaar ontmoeten. Het dwalen en verdwalen neemt een aanvang. Uiteindelijk ontdekken we een pad richting zee. Nu nog naar de kustlijn, naar het kale strand, waar het goed wandelen zou moeten zijn. De laag gelegen oeverlanden echter zijn gevuld met riet en water. Er is geen doorkomen aan. We hebben niet te maken met een zilte kust maar meer met de oevers van een zoetwatermeer. We treffen een bankje op een wat hoger gelegen klif. Daar overdenken we onze zonden en overzien de stand der dingen. Een pad langs de oever van de Waddenzee zit er voorlopig

niet in. Er rest ons niets anders dan onze weg te zoeken over smalle landweggetjes die ons door bebouwd en bewoond gebied voeren. Het wordt een wat duister en somber tochtje. Niet alleen vanwege het druilerige weer. Ook de vele bomen en struiken maken het donker. We verlangen naar de lichtheid, het heldere licht van het open water. Daar zouden we moeten zijn. We doen nog een poging om dwars door te gaan, maar alweer lopen we vast. Er zit niets anders op: terug naar de doorgaande weg. De boer over wiens pad we lopen moet het maar goed vinden, zo menen wij.

We houden het asfalt aan en worden tegemoet gereden door twee wielertoeristen, Laura en Luca uit Italië. Zij werken en wonen in Berlijn en hebben nu even tijd voor een rondje Denemarken. Ze stralen grote vreugde uit. Wat nou regen? Wat nou wind? We zijn lekker buiten en genieten. We wisselen wat algemeenheden uit in een vrolijke stemming.

Verder door boerenland met af en toe te grote en te ruim opgezette huizen, te midden van gras en bomen en altijd een vlaggenmast met de Deense wimpel. Wat zijn ze toch tevreden die Denen en wat zijn ze fier op hun landje. Ze hebben zelfs, als troost voor natgeregende wandelaars, van allerlei voorzieningen opgetrokken.

Zo stuiten we op een hut waarin overnacht kan worden. Rommelig maar water- en winddicht en met bankjes en een tafel. Vrij toegankelijk en niet eens al te zeer verrommeld. Een mooi plekkie om wat te eten en het einde van de regen af te wachten. Na de lunch leggen we ons ter ruste en verwarmen ons onder smoezelige dekens. Na een uurtje, als de regen is gestopt, gaan we verder. Een half verhard grindpad voert de vlakte in. Grazig land aan alle kanten en aan de horizon naaldbos. Het is een waar vogelparadijs, zeker in deze trektijd. Regelmatig zien we groepjes houtduiven, een wolk van vele honderden

kluten, tapuiten, watersnippen, bonte kraaien en ook af en toe een kiekendief.

Op de hogere gronden bloeit de struikheide uitbundig. En vanaf die hoogte hebben we ruim zicht over de Ho Bugt met, wat verder weg Esbjerg en de contouren van boorplatforms, kranen en hoogbouw.

We laten het kustpad voor wat het is. Ons verlangen naar open land, een kweldervlakte is te groot. Een landschap dat de geest aanzet tot wijdloopigheid. Alweer hebben we zicht op de overzijde, daar waar we een half jaar geleden waren. En we realiseren ons dat we de finish naderen. Duizend kilometer wadkust zit erop. Nog even, een kleine dertig kilometer en we zijn er.

We vinden een mooi boerenpad dat ons dwars door de kwelder voert. Langs de bosrand scharrelt een vos en hoewel we boven de wind lopen, lijkt hij ons niet in de gaten te hebben. Minutenlang kunnen we hem bekijken. Alert en nieuwsgierig zoekt hij z'n koers. Dan weer loopt ie een stukje, gaat even liggen, duikt op een prooi. Nog nooit zagen we een vos zo mooi. Z'n witte bevel en witte staartpunt vallen het meest op.

Een zijpaadje naar zee. Water tot aan de rand van de kwelder en vervolgens een dicht rietveld. Alleen daar waar vee graast is het riet omgezet in zompig grasland. Een kudde lakenvelders heeft veel belangstelling voor ons. Enthousiast en wild rennen ze onze kant op. Rob spreekt hen toe dat ze zich dienen te gedragen. Ze zijn vol aandacht, zo lijkt het en houden gepaste afstand. Bij een prieltje stuiten we nog op een visserijspul. Een roeiboot half verstopt en een fuik die de zee insteekt. In de weilanden spotten we kemphanen, watersnippen, gele kwikstaarten en paapjes. We betreden het dorp Ho in de vaste overtuiging dat daar een café zal zijn waar men warme dranken serveert. Helaas ook hier is koning Corona oppermachtig. Alles is gesloten tot de kerk aan toe. Dan maar even het kerkhof bezocht. Keurig onderhouden, helaas zonder ook maar een spoor van heroïek. Geen enkele oorlogsdode en slechts een paar dode vissermannen: Fiskeskipper Marius Nielson en ene Borge L. Pederson resp. 55 en 50 jaar oud bij hun tocht naar het hiernamaals. Zullen ze op zee gebleven zijn of zijn ze min of meer kalm in hun bed overleden? We hopen het eerste maar

vrezen dat het laatste.

Dan nog boodschappen in Blåvand, waar hordes droevige toeristen in kalme regen door de straten slenteren en zich vervelen. Om het allemaal nog erger te maken, dragen velen van hen korte broeken die koude billen tonen. Op naar onze vervallen boerenschuur om kampvuur te stoken, een maaltijd te fabriceren en bier te drinken. Op naar ons isolement.

De volgende ochtend passeren we, met gevaar voor eigen leven, een golfbaan. Dat willen de borden die waarschuwen voor overvliegende golfballen ons in elk geval doen geloven. In plaats daarvan treffen we flinke aantallen grote lijsters. Dan een ongestoord landschap. Een kwelder bij hoog water

met kreekjes vol slijkgras. Wat hoger op begraasd land en dan ook nog duintjes en sparren. Het doet denken aan de oostpunt van onze Waddeneilanden, daar waar Noord- en Waddenzee elkaar ontmoeten. Zo dwalen we op de grens van duin en kwelder. In de begraasde stukken is de voortgang gemakkelijk in ruiger terrein vol ganzenvoeten en meldes is het wat

moeizamer. Uiteindelijk vinden we een smal pad omgeven door een heidevegetatie. Een ruim landschap en dat voor ons alleen. We komen uit op een half verhard pad dat naar de punt van het

Een onderonsje bij de volgauto met onze soigneur en mecanicien

schiereiland voert. Nog een kilometer of tien en dan zit onze tocht er echt op. Daar wacht ons de finish met champagne en de felicitaties van niemand. We proberen nog een afsnijdertje via de kwelder. Dit onder het vertrouwde motto dat 'short cuts long delays' met zich meebrengen. We zullen natte poten halen in dit landschap vol kreken en prielen. Toch word ik overvallen door een groot gevoel van vrijheid. Het zoeken van de eigen weg, onder inmiddels zonnige omstandigheden, is zo mooi. We houden het een uurtje vol, dan buigen we af naar het doorgaande pad dat ons door duinen met zomerhuisjes voert. Alles kneuterig en braaf,

terug naar de jaren vijftig van de vorige eeuw. Een regenbui trekt over met een enkele klap onweer. Bij toeval, dan wel door de Allerhoogste zo bedacht en geregeld, treffen we bij een zomerhuisje, luisterend naar de naam 'Skallinghus' een afdakje met stoelen. We lunchen en genieten van het land dat eindeloos fraai en wijds is. Een kudde koeien te midden van kwelder en duintjes. Wat verder weg het silhouet van Esbjerg, dat dan weer wel.

Als de regen mindert gaan we verder en volgen een pad dat steeds minimaler wordt. Brokkelig asfalt gaat over in rommelig beton dat nog uit de Tweede Wereldoorlog dateert. Uiteindelijk rest een smal zandpad. De kwelder verdwijnt. Duinen voeren de boventoon. We zijn aangeland in het domein van de Noordzee. De finish is niet ver meer. Nog een laatste felle regenbui. Dan trekken we de laatste duinenrichel over en staan op het strand. Half doorweekt maar wel in lekkere zonneshijn beseffen we dat het volbracht is. Ik probeer Rob te omhelzen, maar deze wijst dat resoluut af: "Ik doe niet aan die malligheid."

En zo eindigt onze tocht in gepaste gereserveerdheid maar ook met een grote voldoening.

Is de tocht nu echt definitief afgerond? Nee, want we moeten nog naar het kleine eiland Langli dat dromerig in de Ho Bugt ligt. Het eerste of het laatste eiland in de Waddenzee. Het is maar aan wie je dit vraagt.

